

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΣΕΙΡΑ: “ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ”,
ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ξ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΚΑΤΗΧΗΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΠΡΩΤΗ & ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΝΤΟΛΗ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΝΤΟΛΗ

«Εγώ ειμί Κύριος ο Θεός σου... ουκ έσονται σοι θεοί έτεροι πλίν εμού» (Εξοδος Κ΄.2)

Σκοπός: του κεφαλαίου τούτου τα μαθήματα σκοπόν έχουν να ενισχύσουν εις την ψυχήν του παιδιού την πίστιν προς τον Θεόν. Και να του εμπνεύσουν το φρόνημα, ότι πρέπει ο άνθρωπος να θυσιάζη τα πάντα, παρά να αρνηθή την πίστιν προς αυτόν.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΝΤΟΛΗ

«ΚΥΡΙΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΣΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΥΤΩ ΜΟΝΩ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ» (Ματθ. Δ΄.10) - Ο Δανιήλ και οι Λέοντες (Δανιήλ Στ΄.)

Είπαμε εις το περασμένο μάθημα ότι ο Βασιλεύς των Βαβυλωνίων είχε νικήσει τους Ιουδαίους και είχε πάρει πολλούς απ’ αυτού αιχμαλώτους εις την Βαβυλώνα. Μεταξύ των αιχμαλώτων ήσαν όχι μονάχα οι τρεις παίδες αλλά και ένας άλλος συνομήλικός τους ο Δανιήλ. Ο Δανιήλ ήταν πιστός και αφωτισμένος εις τον Θεόν. Δι’ αυτό και ο Άγιος Θεός τον φώτισε και έγινε άνθρωπος σοφός, μέγας προφήτης, ξακουσμένος δια την μεγάλην του σοφίαν. Ο Βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ, μαζί με τους τρεις παίδας, είχε και τον Δανιήλ εις τα ανάκτορά του και εις την υπηρεσίαν του. Του είχε μάλιστα δώσει πολύ μεγάλο αξίωμα. Ύστερα από μερικά χρόνια, όταν πλέον είχε πεθάνει ο Ναβουχοδονόσορ, οι αιχμάλωτοι Ιουδαίοι ευρέθησαν υπό την κυριαρχίαν του Βασιλέως Δαρείου των περσών. Όταν ο Δαρείος είδε ότι ο Δανιήλ είχε μεγάλη ικανότητα, τον έκανε ανώτερον άρχοντα του κράτους και ύστερα από λίγον χρόνον τον επροβίβασε παραπάνω από όλους τους άρχοντας και του έδωσε εξουσίαν σε ολόκληρο το βασίλειο. Αλλά μόλις έγινε αυτό, οι άρχοντες οι άλλοι άρχοντες εζήλεσαν πολύ. Θυμήθηκαν τον καιρόν που ο Δανιήλ είχαν ελάει από την πατρίδα του μικρό αιχμάλωτο παιδί και δεν χώνευαν τώρα που έγινε μέγας. Και έλεγαν μέσα τους:

- Αυτός να υποβιβασθή σε τόσο μεγάλο αξίωμα και εμείς να είμαστε κατώτεροι από αυτόν! Μα αυτό δεν υποφέρεται! Ας είναι όμως, θα βρούμε κάποιο σφάλμα εις την Διοίκησίν του και θα τον καταγγείλουμε εις τον Βασιλέα».

Άρχισαν λοιπόν από τότε να παρακολουθούν τον Δανιήλ προσεκτικά, με την ελπίδα ότι θα έκανε κάτι, που θα δυσαρεστούσε τον βασιλέα. Αλλ’ ο Δανιήλ ήταν άνθρωπος θεοφώτιστος και υπηρετούσε τον βασιλέα Δαρείον τόσο πολύ ώστε δεν μπορούσαν να του βρουν κανένα σφάλμα. Δι’ αυτό οι φθονεροί εκείνοι άρχοντες ακόμη περισσότερον τον μισούσαν. Φοβότανε μάλιστα μήπως ο βασιλεύς του δώσει μεγαλύτερες τιμές.

- Πρέπει, έλεγαν, να του βρούμε κάποιο λάθος. Ίσως αν μπορέσωμεν να τον φέρωμε σε δύσκολη θέση,

κατορθώσουμε να του απαγορεύσουν να προσεύχεται εις τον Θεόν που πιστεύει. Αυτά εσκέφθησαν οι άρχοντες, διότι ήξευραν ότι ο Δανιήλ ελάτρευε τον αληθινόν Θεόν. Ήξευραν ότι προσευχόταν τρεις φορές την ημέρα, ακριβώς όπως έκαμνε όταν ήταν εις την πατρίδα του. Αλλ' ο Δαρείος ήταν βασιλεύς ειδωλολάτρης και ο λαός ελάτρευε εις όλο το βασίλειον τα είδωλα.

Κάποτε μάλιστα ελάτρευαν και τον Βασιλέα ως Θεόν και προσευχόνταν εις αυτόν, εσκέφθησαν λοιπόν όλοι οι εχθροί εκείνοι του Δανιήλ και επί τέλους κατέστρωσαν ένα σατανικό σχέδιον. Είπαν:

- Να ζητήσουμε από τον βασιλέα να εκδώση ένα νέο νόμο, τον οποίο ξεύρωμε καλά ότι ο Δανιήλ δεν θα υπακούση. Ο νόμος να διατάσση: «Επί τριάντα ημέρας δεν επιτρέπεται σε κανέναν ούτε εις τον Θεόν του να προσεύχεται ούτε από άνθρωπο να ζητήσει τίποτε. Όποιος θέλει κάτι, πρέπει να το ζητήσει από τον βασιλέα. Οι παραβάται θα ριφθούν εις τον λάκκο των λεόντων». Να ζητήσουμε δε τον νόμον αυτόν να τον σφραγίση ο Βασιλεύς με τη σφραγίδα του, ώστε να μην είναι δυνατόν να την αλλάξη κανένας.

Και πράγματι αυτό που αποφάσισαν το έκαμαν. Ο Βασιλεύς Δαρείος ευχαριστήθηκε πολύ, όταν οι άρχοντες του ήρθαν να του ζητήσουν να υπογράψη τον νέον νόμον. Ενόμισε ότι ήθελαν να τον τιμήσουν. Δι' αυτό εσφράγισε το έγγραφον με τη βασιλικήν του σφραγίδα. Και αμέσως έστειλαν απεσταλμένους εις όλας τας επαρχίας, δια να γνωστοποιήσουν το διάταγμα του Βασιλέως.

Πολύ πρωί ο Δανιήλ άκουσε το νέο αυτό διάταγμα. Εν τούτοις εγονάτισε εμπρός εις το παράθυρόν του που έβλεπε προς τα Ιεροσόλυμα και προσευχήθηκε εις τον Θεόν, όπως συνήθιζε να κάνη πάντοτε. Οι φθονεροί άρχοντες τον παραμώνευαν και έτρεξαν αμέσως να το πουν εις τους φίλους των. Το απόγευμα εμαζεύθησαν πάλι κοντά εις το παράθυρον του Δανιήλ και τον είδον και πάλι να γονατίζει και να προσεύχεται εις τον Θεόν. Το βράδυ, όταν έπεσε ο ήλιος, ο Δανιήλ εγονάτισε πάλι εμπρός εις το ανοιχτό παράθυρον και έκαμε την προσευχή του. Οι φθονεροί άρχοντες εχάρηκαν πολύ. Διότι τώρα ήσαν πλέον βέβαιοι, ότι το μοχθηρόν των σχέδιο είχε επιτύχη και ότι τίποτε δεν θα εγλύτωνε τον Δανιήλ από τον θάνατον. Την άλλην ημέρα πρωί – πρωί έρχονται εις το βασιλικό παλάτι, παρουσιάζονται εις τον βασιλέα και του λέγουν!

–Μεγαλειότατε, δεν υπέγραψες ένα διάταγμα σύμφωνα με το οποίον όποιος θα λατρεύση Θεόν ή άνθρωπον εκτός από σε επί 30 ημέρες, θα ριφθή εις τον λάκκον των λεόντων;

–Ναι, είπεν ο Βασιλεύς και ο νόμος που εσφραγίσθηκε με την σφραγίδα μου δεν μεταβάλλεται ποτέ.

– Ο Δανιήλ όμως παρέβηκε τον νόμον σου, είπαν οι άρχοντες. Προσεύχεται εις τον Θεόν του τρεις φορές την ημέραν.

Όταν άκουσε ο Βασιλεύς Δαρείος την είδηση αυτή, η καρδιά του έγέμισε από λύπη. Ενόησε αμέσως ότι οι άρχοντες εσχεδίασαν τον νόμον μόνον και μόνον δια να θανατώσουν τον Δανιήλ. Τους έδωξε λοιπόν από το παλάτι και όλη την ημέραν εμελέτησε τους νόμους του βασιλείου του. Ήθελε να βρη κάποιο τρόπο δια να σώση την ζωήν του Δανιήλ, τον οποίον εκτιμούσε. Εις το βασίλειμα του ηλίου παρουσιάσθηκαν και πάλι εις τον βασιλέα οι φθονεροί άρχοντες. Ο Βασιλεύς ήταν πολύ στενοχωρημένος και πολύ θυμωμένος με τον εαυτό του, διότι είχε υπογράψει ένα τέτοιο ανόητο διάταγμα. Αλλά οι άρχοντες δεν έπαυσαν να του ζητούν να φυλάξη τον λόγον του. Επί τέλους, με μεγάλη του λύπη και στενοχώρια, ο βασιλεύς διέταξε να ριφθή ο Δανιήλ εις τον λάκκον των λεόντων. Ο Δανιήλ από την ώρα που έμαθε τας ενεργείας των αρχόντων και κυρίως όταν άκουσε την απόφασιν του Βασιλέως, δεν έπαυσε να προσεύχεται γονατιστός πολύ ώρα.

– Θεέ μου Παντοδύναμε έλεγε, συ που ζητάς από τους δούλους σου να σε λατρεύουν, βοήθησέ με τώρα να μείνω μέχρι τέλος πιστός εις σε και φύλαξέ με από τα λιοντάρια, δια να μάθουν όλοι ότι συ είσαι ο αληθινός Θεός.

Σε λίγη ώρα επήραν οι στρατιώται τον Δανιήλ και τον επήγαν και έρριξαν εις τους λέοντας. Ο βασιλεύς Δαρειός επήγε και αυτός να ιδή τον Δανιήλ δια τελευταία φορά. Και όταν εγύρισε εις τα ανάκτορά του, ήταν τόσο λυπημένος, ώστε δεν ήθελε ούτε να φάη, ούτε να πιή. Πολλοί ευγενείς επήγαν να τον διασκεδάσουν με διάφορες ομιλίες και μουσική. Αλλ' αυτός δεν εδέχθηκε κανένα. Όλη τη νύκτα εσυλλογιζότανε τον Δανιήλ και έμενε άυπνος.

Αλλ' ο Άγιος Θεός, που αγαπά τους ευσεβείς ανθρώπους, έστειλεν έναν άγγελον και έκλεισε τα στόματα των λεόντων. Και τους ημέρεψε τόσον πολύ, ώστε εκάθονταν εις τα πόδια του Δανιήλ, όπως τα σκυλάκια κάθονται εις τα πόδια των κυρίων των. Καθόλου δεν τον επείραζαν. Ο Δανιήλ, άμα είδε το μεγάλο αυτό θαύμα, δεν έπαυε να δοξάζη και να ευλογεί τον Θεόν. Την άλλη ημέραν, πριν ακόμη ξημερώση καλά, έτρεξε ο βασιλεύς εις τον λάκκον των λεόντων, δια να ιδή τι απέγινε ο Δανιήλ. Διότι είχε μία ιδέα, ότι μπορούσε να τον σώση ο Άγιος Θεός που ελάτρευε. Μόλις έφθασε, εφώναξε από πάνω; Δανιήλ, Δανιήλ, σε έσωσε ο Θεός σου; Η καρδιά του Βασιλέως κτύπησε από χαρά όταν άκουσε μια φωνή από το βάθος του λάκκου:

- Ναι, βασιλεύ, ο Άγιος Θεός έστελε τον άγγελόν του και έκλεισε τα στόματα των λεόντων και δεν με πείραζαν καθόλου! Ο Βασιλεύς έρριξε το βλέμμα του εις το σκοτεινό λάκκο και είδε πράγματι τους αγρίους λέοντας να περιπατούν επάνω και κάτω, και τον Δανιήλ να στέκεται σώος και αβλαβής ανάμεσα εις τα θηρία.

- Τραβήξε τον επάνω αμέσως και βγάλτε τον έξω, διατάσσει ο βασιλεύς. Οι υπηρέται αμέσως εξετέλεσαν την διαταγή των. Γυρίζοντας τότε με μεγάλη αγάπη προς τον Δανιήλ του λέγει:
- Ο Θεός σου σε έσωσε, διότι επίστευες εις αυτόν και τον παρακαλούσες με πίστι. Τώρα θα βγάλω ένα άλλο διάταγμα και θα διατάξω όλος ο λαός εις το βασίλειον μου να λατρεύη τον αληθινόν Θεόν, που λατρεύεις και συ.

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

Δια ποία αιτία έρριξαν τον Δανιήλ εις τον λάκκον των λεόντων; (...) - Όταν άκουσε την απόφασιν του Βασιλέως να τον ρίξουν εκεί, τι έκαμε ο Δανιήλ; (...) – Και μέσα εις τον λάκκον τι έκανε; (...) – Και ποίον αποτέλεσμα είχαν οι προσευχαί του; (...) Αλλά τι άνθρωπος ήταν ο Δανιήλ; (...) – Μάλιστα! Άνθρωπος του Θεού, άνθρωπος ευσεβής. Τι συμπαιρνένουμε από όλα αυτά;

ΔΙΔΑΓΜΑ: Ο Άγιος Θεός ακούει τας προσευχάς των ευσεβών ανθρώπων.

ΡΗΤΟΝ: «Εκέκραξαν οι δίκαιοι και ο Κύριος εισήκουσεν αυτών». (Ψαλμ. ΛΓ΄.18)

Καλά τα λέμε παιδιά, ότι ο Άγιος Θεός ακούει τας προσευχάς των ευσεβών. Αλλά δεν ξέρω δύο πράγματα. Πρώτον, αν προσεύχεσθε τακτικά προς τον Θεόν, και δεύτερον, αν γίνεται όπως πρέπει η προσευχή σας, ώστε να σας ακούη ο Άγιος Θεός. Τι λέτε, προσεύχεσθε τακτικά; (Ας τονισθή ότι πρέπει απαραιτήτως να προσευχώμεθα πρωί και εσπέρας, πριν και μετά το φαγητόν, καθώς και εις εκτάκτας ανάγκας και περιστάσεις). Ναι, αλλά πρέπει να προσευχώμεθα με ευλάβειαν όχι όπως – όπως βιαστικά και απρόσεκτα. Δυστυχώς πολλά παιδιά βαρύνονται και βιάζονται να τελειώσουν την προσευχήν των γρήγορα – γρήγορα. Λένε λόγια, και ο νους των είναι αλλού. Αυτή η προσευχή δεν έχει αξία. Ποίας λοιπόν αποφάσεις πρέπει να λάβουμε τώρα;...

